

w pokoju babci

znalazłam się między meblościanką a twoim łóżkiem
spojrzałam na kryształowe wazony
spojrzałam na porcelanę

miały kiedyś swoje wielkie chwile
teraz jakby w śnie zimowym
zastygły w bezruchu
w zapomnieniu

promienie słońca sięgają tu przez okno
widzę w nich kurz
ucieka przede mną i przed powietrzem
przed czasem

Ulotność
widzę ją porównując twoją skórę do mojej
i we wszystkich tych gwiazdach z papieru
które wycinałam dla ciebie gdy czas płynął
inaczej

obok stoi zdjęcie z mojej pierwszej komunii
dalej krzyż i święte obrazki wymieszane z lekami

wiarą leczyłaś się na ulotność

czy istnieje skończona ilość wierszy?
kurzu?
czasu?

poza tym pokojem i tym wierszem
nic mnie nie uratuje
od bycia tym
kim nie jestem

kiedyś opadnę będąc w końcu sobą

póki co zapadam w sen i świata już
nie ma

dojrzewam

czas dotknął mnie najbardziej
gdy zrozumiałam że ja nie mogę go dotknąć

mogę go tylko pamiętać

smak imbirowych ciastek w kształcie serca
które Babcia kupowała w sklepie obok
Tatę przebranego za świętego mikołaja
którego nie rozpoznałam
bo tak bardzo wierzyłam

siebie
o kilkuletnim ciele i kilkuchwilowych uczuciach

kilka ważnych i nieważnych spraw minęło z czasem
a on
minął mi szybciej niż obiecywał

więc dzisiaj sama sobie
nadaję sens

myślami bez słów i wspomnieniami bez obrazów
zatrzymuję dzisiejszą osobowość
namacalną jak ten dzień i godzina
które chwytam obiema dłońmi

czując ich ulotność
oddycham powietrzem
oddycham życiem
dotykam niewidzialnych przestrzeni między chwilami
i

widzę je w nas
to my jesteśmy czasem i słowem

a wciąż nie potrafimy leczyć ran
i nie wiemy co powiedzieć

zegarmistrz

mijasz mi za szybko
minuty oddaję jak pocałunki
a wciąż mam wrażenie
że zyskując twój dotyk tracę na czasie

a przecież nie na to przystałam
nauczyłeś się władać mną
bo nie umiesz władać godzinami

jestem czasochłonna
odmierzam okamgnienia dłużące się w nieskończoność
linearność mi nie sprzyja

upływam
pływam
odpływam

i krtuszę się
wymiarem nie do zmierzenia
czasem przeszłym i zaprzyszłym
przyszłością bez zakończenia

opowiedz mi bajkę o końcu świata
kiedy na pożegnania zabraknie czasu
a na ciebie cierpliwości

gdzie żyjąc tobą stracę na ważności
gdzie zabiję czas
zabijając

n

a

s

nic innego

ten wiersz jest niczym innym
jak niepoukładanymi słowami
z poukładanych liter
z niepoukładanych myśli

ten wiersz jest niczym innym
jak my
z niepoukładanych rodzin
z porozkładanych uczuć
jak niedokończone puzzle
na stoliku kawowym

kładziemy się na sobie
nie wykładając wcześniej proporcji
włożonych słów
rozkładanych przez emocje
ich nie da się rozłożyć jak nóg

więc piszemy wiersze
niepoukładane jak ten
bo po co układać
skoro można być niczym innym
jak kawałkiem układanki

świat, koniec świata i światoburca

nicość zaczyna się gdy zamykam oczy
pożera mnie
zupełnie jak 8 miliardów pożera powietrze
cisza jest jak świszczący wiatr
denerwuje moje uszy
rozniewa do czerwoności

głód i nic do
rozniewania ciszy
świat się kończy
a my

jeszcze żyjemy
powietrza starcza na dwa kaszlnięcia
jako resztki niewypowiedzianych słów
wody już nie ma
na języku susza szuka wilgoci
czuć tylko sól a sól suszy jeszcze bardziej

ból
kończymy się powoli
suszymy się powoli
szybko żyjemy
pojedźmy na koniec świata może śmierć
znajdzie nas później
uciekajmy póki słońce jeszcze nie zaszło
póki koniec jeszcze się nie zaczął

uciekajmy

tylko nie zamykaj oczu